

Antics veïns de l'Estació de Sallent: «Hi havia gent que vivia amb la bossa feta per si mai havia de marxar corrents»

Eva Mas i Ramon Sala són dos dels centenars de veïns de l'Estació que, en diferents moments, van haver de deixar casa seva i van veure com s'enderrocava el barri i, amb ell, «els seus records»

Eva Mas i Ramona Sala, passejant pel barri de l'Estació de Sallent on vivien / **OSCAR BAYONA**

Queralt Casals

Sallent 11 D'ABR. 2024 11:29 Actualitzada 11 D'ABR. 2024 14:56

On hi havia hagut un barri ple de vida, amb habitatges, comerços, bars i parcs infantils ara només queda un gran terreny desolat. A l'Estació de **Sallent**, encara s'hi entreveu l'esquelet dels antics carrers amb les parcel·les dibuixades. **Eva Mas i Ramon Sala** són dos dels antics veïns del barri que, en moments diferents, es van veure obligats a marxar de casa seva. Ara, amb la perspectiva que donen els anys, creuen que malgrat la desgràcia «es va arribar a un bon acord» i **han pogut refer la seva vida en un altre punt del municipi**. El desallotjament fa 15 anys d'un terç del barri, a correuita, **va ser un punt d'inflexió** que va desencallar les negociacions amb el Govern per les indemnitzacions dels veïns.

Tot passejant pel barri, Ramon Sala, de 77 anys, que vivia i regentava el supermercat de l'Estació, i Eva Mas, de 50 anys i que formava part de l'associació veïnal, recorden **els anys de neguit i incertesa que es van viure**. Mas explica que «hi havia moltes cases que s'aguantaven per les dels veïns. Hi havia gent que m'havia explicat que posaven la paella als fogons i l'oli se'ls hi tombava cap a un costat i altres que, per exemple, quan plovia l'aigua els hi entrava cap a casa des del terrat perquè tota la casa s'estava tombant».

Tot i que aleshores ja feia temps que eren conscients de la situació del barri, quan fa 15 anys van donar un mes a 120 veïns per deixar casa seva, **la notícia va caure com una galleda d'aigua freda**. Ells no eren entre els afectats, però Ramon Sala, que tenia el supermercat als baixos de casa seva, recorda la forta preocupació que els veïns li transmetien quan anaven a comprar. «Venia molta gent plorant i l'havies d'anar animant, sobretot gent gran que es preguntava què faria i on aniria. Aleshores ja vam veure que a la curta també hauríem de marxar».

Un punt d'inflexió

El gran desallotjament també **va ser un punt d'inflexió per acabar amb el neguit de moltes famílies**. Mas recorda que «hi havia gent que vivia amb la bossa feta per si mai havien de marxar» i que «allò va desbloquejar totalment la situació. Fins aleshores, hi havia polítics que no ens volien rebre i quan vam sortir a la televisió es va acabar i vam poder negociar unes condicions que van ser bones». Un temps abans, els fets del Carmel també «ens va ajudar a desbloquejar els pisos».

De la desaparició del barri Mas en destaca, sobretot, **«tots els records que deixes**. Sempre penso en el primer cop que vaig entrar a casa meva amb el meu primer fill. Això ha desaparegut perquè aquella casa ja no hi és». «Quan marxés és dur perquè deixes molts records i saps que no hi pots tornar. T'ensorren els records, és molt bèstia. Vaig estar molt temps que si passava per aquí no mirava cap a casa, no ho volia veure».

Sala explica que el barri **«era com una família»**. Mas ho corrobora: «Podies deixar el cotxe a fora amb les claus posades tranquil·lament, que ningú te'l tocava. Les portes

obertes, la canalla amunt i avall. Era una cosa molt familiar». Tots dos coincideixen en el canvi de rumb que hi va haver amb el canvi de govern encapçalat per Mirella Cortès el 2003 i, sobretot, en el paper clau que va tenir **Rodrigo García**, president de l'Associació de Veïns del barri, que va capitanejar les negociacions per trobar una solució satisfactòria pels veïns, que tenien casuístiques molt diverses. «Ell era el pal de paller i sabia exactament la situació de cada família. El seu objectiu de vida era deixar-nos a tots arreglats, i ho va aconseguir», recorda Mas.

Tant el Ramon com l'Eva, **passen sovint pel seu antic barri**. «Jo hi vinc de vegades perquè encara hi ha un llorer de la veïna i vinc a buscar-ne o passo amb bicicleta per davant on hi havia casa meva i penso en els meus fills que hi jugaven tant... va ser una època dura», explica Mas. «Busques, busques... i al final dius sí, era aquí, però costa una mica de trobar, eh?» diu el Ramon mentre cerca on era exactament casa seva.

Per tot plegat, Mas creu que «aquí no s'hauria d'haver deixat construir mai» i lamenta que «en el moment que es va saber que hi havia això aquí s'hauria d'haver parat». Malgrat tot, pensa que «podia haver sortit fatal i es van ajuntar una sèrie de factors just en el moment en què vam arribar a l'acord i al final n'hem sortit bé».